

ІНТЕРЕС, ЯК ВАЖЛИВИЙ МОТИВ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ

Психологічною і педагогічною наукою встановлено, що важливим мотивом діяльності людини є інтерес – вибіркова спрямованість особи на ті чи інші об'єкти, які виявляється у прагненні пізнати їх.

Багато вітчизняних і зарубіжних вчених великого значення надавали і надають вивченню природи інтересу, його структури. Так, видатний психолог С. Л. Рубінштейн, розкриваючи суть інтересу, писав: «Інтерес – це зосередження на певному предметі думок, помислів особи, що викликає прагнення ближче познайомитись з предметом, не випускаючи його з поля зору» [2, с. 36].

Особливої уваги заслуговують думки І. П. Павлова стосовно суті спонукальної функції рефлексу мети, що являють собою природничо-наукове обґрунтування пізнавальної діяльності людини, її інтересів. «У нас цей рефлекс іде надзвичайно далеко, проявляючись, нарешті, у вигляді тієї допитливості, яка створює науку...» [3, с. 28].

Суб'єктом інтересу може бути конкретна людина, певна соціальна група (сім'я, виробничий або шкільний колектив). Те, що має важливе значення для суб'єкта, ми називаємо об'єктом або носієм інтересу. Ним може бути природа, певний вид діяльності, суспільно-історичне явище або інша людина та ін.

Завдання сучасної національної школи – розвивати кожну дитину як неповторну індивідуальність. Розв'язувати ці завдання належить педагогічній науці, призначення якої створити нові, ефективніші технології навчання школярів. Але жодна технологія не буде ефективною, якщо учня не навчити вміння вчитися. Це завдання особливо актуальне для вчителів початкових класів, бо в цьому віці в дитини формується навчальна діяльність і вміння вчитися [1, с. 7–8].

Є три рівні формування вміння вчитися: низький, середній, високий (творчий). На першому розвиваються репродуктивні вміння, на другому – репродуктивні з елементами продуктивності, на третьому – продуктивні, творчі. Останні набувають в пошуковій діяльності, у процесі проблемного навчання, що є цілісною системою роботи [4, с. 28].

У комплексі проблем формування соціально активної особистості суттєва роль належить проблемі самосвідомості у взаємозв'язку з її внутрішніми процесами – самопізнанням, емоційно-цілісним відношенням до себе і саморегуляцією.

У процесі життєдіяльності особистість розвивається і удосконалюється, в результаті цього вона змінює своє ставлення до самої себе.

Удосконалення педагогічних взаємодій, глибоке знання вчителем

вікових, індивідуальних особливостей учнів, розуміння мотивів їх поведінки і діяльності, об'єктивність педагогічної оцінки, удосконалення стилю педагогічного керівництва виховним процесом – необхідні умови формування адекватної самооцінки, самосвідомості, а, значить, особистості в цілому кожного школяра.

Список використаних джерел

1. Асахова В. М. Нові методи навчання // Освіта України. – 1998. – 29 квітня. – С. 7–8.
2. Морозова Н. Г. Учителю о познавательном интересе. – М., 1979.
3. Пути повышения эффективности обучения. – М., 1976.
4. Скаткин М. Н. Совершенствование процесса обучения. – М., 1978.